

I.M.K.A.Ω.M.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Αποστολικοί Αντίλαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com

www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 1 Νοεμβρίου 2026

Ε' Λουκά

Θαυματουργών Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού,
τῆς μητρός αὐτῶν Θεοδότης, Δαβίδ, ὁ ἐν Εὐβοίᾳ

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 843

Ε' Λουκά

Απόστολος: Πρὸς Κορινθίους Α', ιβ' 27-31, ιγ' 1-8 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Λουκᾶν, ΙΣΤ' 19-31

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς» (Λουκ. 16,19).

Σήμερα μέσα σε δώδεκα μόνο στίχους του Ευαγγελίου του Λουκά, που διαβάσαμε, κι όμως οι δώδεκα αυτοί στίχοι είναι ολόκληρη η

ζωή μας! Η ζωή **εδώ** και η ζωή **εκεί**. Όχι μια ζωή. Μια ζωή με δυο τμήματα. Θυμάστε, αδελφοί μου, λίγο -πολύ τη διήγηση του Λουκά. Ένας αδιάφορος πλούσιος έχει μπροστά στην πόρτα του έναν ταλαίπωρο φτωχό, τον προσπερνάει μαινοβγαίνοντας στο σπίτι του με παντελή αδιαφορία. Κι εκείνος ο φτωχός μέσα στις τόσες του ανάγκες προσπαθεί από αυτά που περισσεύουν από το τραπέζι του πλουσίου, λίγα ψίχουλα, να επιβιώσει! Αλλά όλη η ανθρώπινη ζωή είναι ένα κύκλος, που κάποτε κλείνει. Έτσι έκλεισε ο κύκλος της ζωής και του πλουσίου και του Λαζάρου. Λάζαρος στα εβραϊκά **Ελεάζαρ**, που σημαίνει «ο Θεός βοηθάει». Ο φτωχός, λοιπόν, της διήγησης,

όπως και το όνομά του υποδηλώνει, στηρίζεται στη βοήθεια του Θεού και όχι στα δικά του αποκτήματα.

Ποικίλες είναι οι σκέψεις που προκαλούνται από τούτη την παραβολή. Ωστόσο, αναρωτιέται κανείς, είναι το κεντρικό θέμα της παραβολής η καταδίκη του πλούτου και ο μακαρισμός της φτώχειας, όπως φαίνεται εκ πρώτης όψης; Ο φτωχός δεν κερδίζει την εικόνα του Θεού επειδή είναι φτωχός, αλλά μόνον εφόσον στηρίζει τις ελπίδες του στον Θεό και ζει σύμφωνα με τις εντολές Του. Αλλά και ο πλούσιος δεν είναι καταδικασμένος επειδή έχει πολλά υλικά αγαθά, αλλά γιατί κινδυνεύει να χάσει το παν όταν η ζωή του είναι στηριγμένη στα αγαθά του και όχι στον Θεό. Αυτή είναι η πρώτη σκέψη από τις ποικίλες σκέψεις πάνω στην παραβολή.

Η αντίθεση ανάμεσα στην πρόσκαιρη και την αιώνια απόλαυση και ευτυχία είναι η δεύτερη σκέψη μας. Ωστόσο, ο λόγος του Χριστού δεν αφορά την επιφανειακή αντίληψη που θέλει τα υλικά αγαθά να αντιστρατεύονται τη σωτηρία της ψυχής. Ο πλούσιος δεν κατακρίθηκε γιατί ήταν πλούσιος, αλλά για τη σκληροκαρδία του. Η ενασχόληση με την προσωπική του ευτυχία δεν του άφησε ούτε το χρονικό ούτε το πνευματικό περιθώριο, ώστε να προσέξει τον φτωχό δίπλα του, πολύ δε περισσότερο να τον βοηθήσει. Αυτή η εγωιστική αυτάρκεια είναι που τον αποξένωσε ουσιαστικά όσο ήταν στη ζωή από την κοινωνία των ανθρώπων, και μετά τον θάνατό του από την κοινωνία των Αγίων. Ο φτωχός πάλι δεν αμείβεται στον παράδεισο επειδή ήταν φτωχός, αλλά επειδή, παρά τη δυστυχία του, δεν γόγγυσε ούτε κατά του Θεού, ούτε κατά του πλουσίου, ούτε ακόμα και ενάντια στα σκυλιά που του έγλειφαν τις πληγές, απομυζώντας του και την ελάχιστη ρανίδα αίματος: **«Καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ»** (Λουκ. 16,21). Ο φτωχός αμείβεται για την υπομονή του, για την καρτερία του, για την ταπείνωση του. Η εικόνα επομένως που μάς παρουσιάζει η σημερινή παραβολή, του φτωχού στον Παράδεισο και του πλουσίου στον Άδη, δεν αποτελεί δικαίωση με την έννοια της δίκης και της τιμωρίας. Πρόκειται ουσιαστικά για το αποτέλεσμα των

επιλογών του καθενός για τους καρπούς των έργων τους.

Όπως ήδη αναφέραμε, ο εγωισμός του ενός τον οδηγεί στην αποκοπή από την κοινωνία με τους ανθρώπους και κατά συνέπεια από την κοινωνία με τον Θεό. Έτσι γίνεται, θα λέγαμε, ο καθένας με το έργο του κριτής του εαυτού του, εφόσον ο ίδιος τελικά επιλέγει ελεύθερα και καθορίζει τη σχέση του με την κοινωνία, με τον πλησίον και με τον Θεό. Λέμε σήμερα ότι η κοινωνία μας έχει γίνει ζούγκλα και αναζητάμε επισταμένως τα αίτια των διαφόρων κρίσεων και τους υπεύθυνους αυτής της κατάστασης. Λες κι αν βρεθούν οι υπαίτιοι και τιμωρηθούν, θα αλλάξει αυτόματα ο κόσμος. Προσπαθούμε να εστιάζουμε γύρω μας, περνάμε τα πάντα από το μικροσκόπιο, κι όμως αφήνουμε έξω τους εαυτούς μας. Στη σύγχρονη ζούγκλα οι πάντες είναι ένοχοι εκτός από μάς τους ίδιους. Αν όμως όλοι μας πιστεύουμε ότι δεν ευθυνόμαστε, τότε ή κατοικούν στη γη μόνο άγιοι ή φταίμε όλοι μας. Ο γογγυσμός, η γκρίνια, οι διαμαρτυρίες δεν προσφέρουν ουσιαστικές λύσεις στα κοινωνικά προβλήματα. Εκείνο που χρειάζεται είναι η προσωπική μας στράτευση και συμβολή στην επίλυσή τους.

Ας δούμε όμως τώρα, αδελφοί μου, και τον εαυτό μας απέναντι σε αυτή τη διήγηση σε δυο καταστάσεις. Εμείς σκεφτόμαστε ό,τι μάς συμφέρει στην εδώ ζωή, να είμαστε σαν τον πλούσιο, και στην εκεί ζωή να είμαστε σαν τον Λάζαρο; Θέλουμε και την εδώ ζωή και την εκεί ζωή, κατά τη στραβή αντίληψη ικανοποίησης, να είναι όλα δικά μας. Όμως είμαστε ένας άνθρωπος, δεν είμαστε δυο άνθρωποι. Θα πρέπει να το ξεκαθαρίσουμε, θα είμαστε ή πλούσιοι ή Λάζαροι! Στις συνθήκες; Όχι. Πού; Στη διάθεση. Έχουμε έναν εαυτό, τον οποίο σιγά-σιγά τον απαρτίζουμε και τον παγιώνουμε με τις επιλογές και τις ενέργειές μας. Η παραβολή θέλει να στρέψει την προσοχή μας σ' αυτό το σημείο, στο ότι η τωρινή στιγμή είναι η ώρα της μεγάλης απόφασης απέναντι στον λόγο του Θεού. Αυτή η στιγμή είναι η κατάλληλη προθεσμία για το ΝΑΙ στο προσκλητήριο του Θεού για μετάνοια και καινούρια ζωή. Άλλωστε κινδυνεύουμε να είμαστε εκπρόθεσμοι. Και η απόφαση παίρνεται αφού απογυμνωθεί κανείς απ' ότι τον κρατά δέσμιο κι αιχμάλωτο, απ' ότι τον εμποδίζει να δει καθαρά το μέλλον του.

Από την παραβολή αυτή παίρνουμε ακόμη όλοι μας ένα μεγάλο δίδαγμα, ότι ο τόπος της αιώνιας κατοικίας μας προσδιορίζεται από τις επίγειες επιλογές μας. Ό,τι κάναμε θα το βρούμε μπροστά μας. Διότι ο καθένας μας προετοιμάζει την ψυχή του για τον αντίστοιχο τόπο. Κι αυτό που έχει μεγάλη σημασία για όλους μας είναι ότι όταν οι άνθρωποι αμαυρώνουμε καθημερινά την ψυχή μας με τις απολαύσεις των αισθήσεων, την καθιστούμε ακατάλληλη για τις ανώτερες πνευματικές απολαύσεις του πνευματικού κόσμου. Πώς να χωρέσει στον Παράδεισο η ψυχή μας, εάν εδώ στη γη ήταν απορροφημένη και προσκολλημένη στην ύλη; Πώς να δοκιμάσει τις απερίγραπτες πνευματικές ηδονές του Παραδείσου μια ψυχή που ξέρει μόνο τις απολαύσεις του κόσμου; Πώς να γευθεί τον Παράδεισο μια ψυχή σκληρόκαρδη και άπονη, όπως του πλούσιου της παραβολής, ανάμεσα στις εξαγιασμένες ψυχές τόσων ανθρώπων δοκιμασμένων από τον πόνο και τις θλίψεις της ζωής; Η αιώνια, λοιπόν, ευτυχία μας ή η ατέλειωτη δυστυχία μας μετά τον θάνατο καθορίζονται από τη διαγωγή που δείχνουμε πριν από τον θάνατό μας. Αυτό το κατάλαβε ο πλούσιος της παραβολής όταν βρέθηκε στην εκεί ζωή, όταν άρχισε να παρακαλεί τον Αβραάμ και να του λέγει: **«Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ»** (Λουκ. 16,24).

Σήμερα δρομολογούμε το αιώνιο μέλλον μας. Τις επιλογές τις ξέρουμε, τις έχω αναπτύξει λεπτομερώς. Οι περιορισμοί είναι ξεκάθαροι. Ας ετοιμαζόμαστε για το αιώνιο ταξίδι μας. Ας πάρουμε την απόφαση αυτή με απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό. Απόφαση όχι κάποτε στο μέλλον, αλλά ακριβώς αυτή τη στιγμή! Το **«Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν»**. (Λουκ. 16,26). Το μέγα χάσμα ανάμεσα στα δύο επίπεδα του νέου σκηνικού, που μπορεί να συναντήσει κανείς μετά τη ζωή αυτή, μπορεί να διανύσει ασφαλής τώρα με τα φτερά της μετάνοιας.

ΑΜΗΝ!